

LIZE

30 september

Drie uur 's nachts.

Opnieuw draai ik me om.

Waarom kan ik steeds slechter de slaap vatten? Al twee uur lig ik nu te woelen in bed. Ik voel me moe, uitgeput zelfs. Toch lukt het me niet om nog een paar uurtjes in te dutten.

Zo gaat het nu al weken, sinds eind augustus.

Wat is er toch met me aan de hand? Vroeger sliep ik als een roos.

Weer draai ik me ruw om in bed, deze keer op mijn rechterschouder. Daarna naar links, vervolgens op mijn buik.

Om kwart voor vijf geef ik het op en zwaai mijn benen het bed uit.

Buiten is het nog pikdonker, zelfs geen maan te zien. Ook de zon komt al veel later op dan een maand geleden.

Slaapdronken zoek ik in mijn kleine appartement de weg naar de badkamer. Van een frisse douche zal ik toch wel wat helderder worden in mijn hoofd. Zoals ik me nu voel, kan ik echt niet voor de klas staan.

Het douchewater is wel heel erg fris en ik moet moeite doen om het niet uit te gillen. De burens liggen vast nog heerlijk te ronken, dus stil zijn is de boodschap.

Snel droog ik me af en grijp mijn favoriete spijkerbroek en trui.

Neen, denk ik, dit kan ik niet dragen voor de klas. Tussen een

hoop kleren vind ik nog een beperkt gerimpelde broek en een blauw bloesje zonder vlekken. Terwijl ik in de spiegel kijk, knik ik goedkeurend. Het kan ermee door voor vandaag. Vanavond moet ik echt eens de was insteken.

Na drie koppen sterke koffie beginnen de watten in mijn hoofd toch al wat te minderen, gelukkig.

De snotneuzen uit de Latijnse zouden me weer eens met de grond gelijk maken. Zoiets kan ik er nu echt niet meer bij hebben. Het lijkt wel of ze er in de klas een spel van maken om op voorhand vragen op te zoeken, waarvan ze weten dat ik deze niet onmiddellijk kan beantwoorden. Ik voel me soms een deelneemster aan één of andere quiz, waarin bij een fout antwoord een heel luide biep weerklinkt.

En er hebben er al heel wat weerklonken de afgelopen maand.

Ik geef het toe, de latere middeleeuwen, waar we het nu over hebben, zijn niet mijn favoriete tijdsperiode. Ik zou er in mijn vrije tijd toch wel wat meer over moeten opzoeken, zodat ik net het beetje extra weet dan wat in het leerplan staat. Ik zou zo niet meer door de mand vallen. Laat ik me daar volgend weekend maar eens mee bezighouden, als ik wat beter geslapen heb. Nog even en ik kan het in de les hebben over de verlichting. Wie weet verwerk ik er mijn favoriete filosofen in. Dan gaan ze me niet meer kunnen betrappen op een onwetendheid en zullen ze beseffen dat ik echt wel iets gestudeerd heb, al is het niet geschiedenis, het vak dat ik nu noodgedwongen moet doceren. Ze zullen niet meer lachen. Wie had ook gedacht dat ik als filosofe, magna cum laude afgestudeerd, ooit in het middelbaar zou staan.

Aan de universiteit droomde ik er nochtans van om onderzoek te doen naar de filosoof Immanuel Kant en zag ik mezelf al een leerstoel bezetten.

Zie me hier nu staan, in mijn koude keuken, als docente in de

tweede graad van een christelijk college.

Zelfs mijn ideeën over het humanisme moet ik hier grotendeels voor mezelf houden.

Lize, hoe ben je hier toch terechtgekomen?

LIZE

Een aantal jaren eerder

Alles zag er vijf jaar geleden nog zo veelbelovend uit.

Ik was met grootste onderscheiding afgestudeerd in de filosofie en had een aanbod om te promoveren op zak.

En dan was er Bram Nielsen, mijn promotor.

Wat had ik geluk dat juist hij mij mocht begeleiden.

Bram, dé filosoof en hoogleraar, die al op zijn 28ste de Socratesbeker ontving voor zijn uitgave over Kant. Kon ik het beter treffen?

De pers omschreef hem als de eerste schrijver die filosofie voor iedereen toegankelijk maakte.

En ik, Lize Sanders, mocht als 22-jarige zijn assistente worden en zou zelfs binnen de vier jaar onder hem doctoreren.

Avondenlang hebben Bram en ik zitten filosoferen over Kant en aanverwante denkers. We waren zo'n goed team.

Althans de eerste twee jaar, daarna werd het meer.

Het gebeurde op een buitenlandse conferentie waar we samen naartoe reisden. Reeds in het vliegtuig hing er een vreemde spanning tussen ons. Bram was zo een gentleman, hij droeg mijn reistas, hielp me met mijn koffers en steunde me in het debat.

Iedereen kende hem en ook ik stond in hoog aanzien als zijn doctoraatsassistente.

Ik sleepte zelfs een paar opdrachten voor artikelen in een filosofisch magazine in de wacht en voelde me de koning te

rijk. De laatste avond kwam hij langs op mijn kamer met de fles champagne uit zijn minibar om ons eerste geslaagde congres te vieren.

Al snel werd ook het flesje uit mijn minibar geledigd.

Voor ik het goed en wel besepte, lag ik in zijn armen op de sofa.

Bram bekende me dat hij hier al een jaar op hoopte, sinds die laatste avond op mijn appartement. Hij had me toen al willen kussen, maar ik had hem net verteld dat ik een oogje had op de nieuwe assistent van professor Willemsen. Ik kan me deze collega zelfs niet meer herinneren.

Maar toen we daar zo verstrengeld lagen, wist ik het: hij was de ware voor me.

Dolverliefd keerden we terug naar huis. We zouden het wel stilhouden, maar onze relatie moet in de universiteit bekend zijn geraakt. Studenten gniffelden soms wanneer ze ons samen tegenkwamen in de gang en ik kan het niet ontkennen, ik voelde me een beetje “verheven”. Had ik toen maar beseft: hoogmoed komt voor de val.

Een jaar vloog voorbij. Mijn artikels werden gepubliceerd en de commentaren van collega’s over mijn ideeën waren lovend. Ik zou het als filosoof maken.

Onze toekomst zag er rooskleurig uit.

Tot op de nieuwjaarsreceptie van de universiteit, nu twee jaar terug.

Bram gaf er de eindejaarsrede.

Op één van onze nachtelijke “vergaderingen” hadden we ze samen opgesteld en ik keek er naar uit hem het te horen brengen.

We zouden niet samen rijden, want hij moest eerst nog iets regelen.